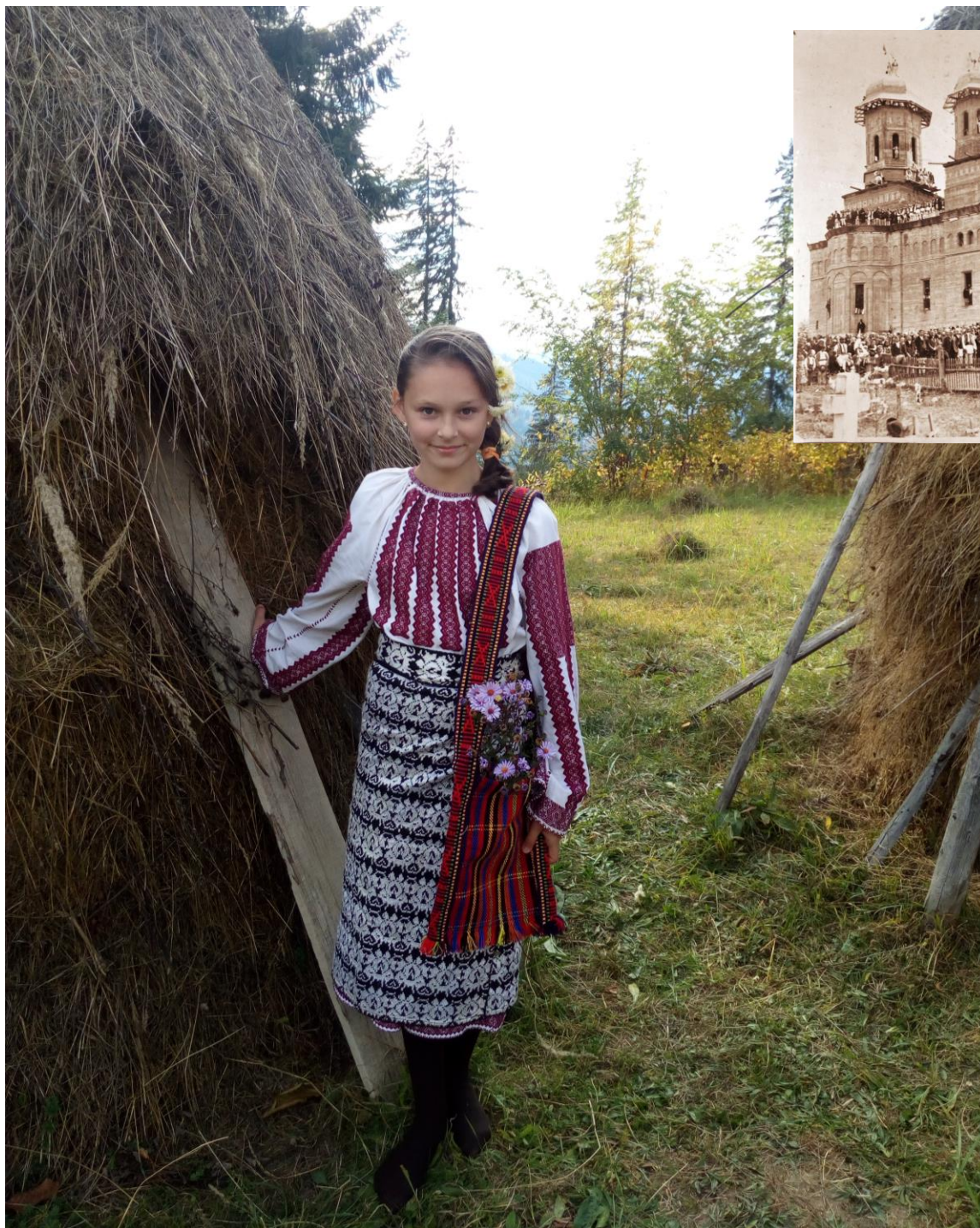

ECOUL HANGULUI

ANUL VII, NR. 25

Director: LILIANA PÎNTEA

DOR DE COPILĂRIE

*Dor de mamă, dor de tată,
Dor de cum era odată...
Dor de soră, dor de frate
Și de visurile toate!
Dor de stea și de lumină,
Dor de apa cristalină
Și de-al șoaptelor izvor,
Dor de dor și iarăși dor!
Dorul de Buhalnița
'l știe cel ce nu-i în ea,
Dor de apa ei fugară
Și de dorul cel de seară
Și de muntele Ceahlău,
Dor de tine, satul meu!
Dor de lacul cel albastru
Și de muntele măiastru,
Dorul de-a noastră uliță,
Dor de seară...la porțiță,
Dor de toate, de ogor,
Dor de tot,de toate...DOR!*

Petronela Apopei Ignat

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2016
Anul VII, numărul 25*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

ARIPI SPRE LUMINĂ

„Eu sunt lumina lumii”.

„Doamne, să văd!” poate semnifica și zdruncinarea fixației hidoșeniilor (efective, presupuse ori transmutate din lăuntru nostru la ceilalți), lărgirea câmpului vizual (care să nu se mărginească la depistarea întru denunțare a erorilor sau slăbiciunilor altora ci să îmbrățișeze și tot ceea ce în această lume înrobită păcatului certifică totuși lucrarea duhului: arta, bunătatea, jertfa, bunăvoirea, compătimirea, slujirea, curajul, devotamentul, frumusețea, fidelitatea), trezirea noastră din coșmarul urii și intolerantei.

„Să văd!” poate, așadar, însemna și nădejdea accesului la o cale „strămtă” care apropie de Domnul. Exclamației *„Doamne, să văd”* e plauzibil să i se atribuie și un al doilea înțeles, de taină. Acest înțeles ultim și criptic este poate cel adevărat și principal deoarece nu implică doar o categorie restrânsă de infirmi, ci întregul neam al oamenilor. În această semantică a vedea vrea să zică, mai presus de orice, a ne

vedea pe noi.

Ce-i dăruiește mai de preț Hristos celui care crede în El ?

Care anume extraordinară facultate i-o pune la îndemână ?

Aceea de a se vedea pe sine, așa cum îl văd ceilalți din preajma sa, cum îl socotesc și-l califică răuvoitorii săi cei mai îndârjiți.

Deodată, prin harul lui Hristos, ne vedem în realitatea, nimicnicia, ticăloșia și jalnica noastră josnicie. Leșim din noi. Ne părăsim. Ne însușim o forță psihică anti-gravitațională.

Hristos ne deschide ochii tuturor, nu numai orbilor, asupra noastră chiar. Și declanșează în memoria noastră un proces anamnezic de neasemuită intensitate, aducându-i conștiinței aminte de toate, riguros toate relele ce a făcut cândva.

Aceasta-i, probabil, esența actului de convertire, acesta-i primul, cel mai surprinzător și mai aprig efect al întâlnirii cu Mântuitorul, cu Descoperitorul.

Devin, cum grăiește Apostolul, o făptură nouă.

Dar în prealabil ni se relevă ca într-o străfulgerare făptura veche, înlănțuită în fărădelegile ei nenumărate. Și oarecare vreme (trei zile a fost fără vedere) nu văd, adică nu mă văd decât pe mine, fantoma obsesivă și înspăimântătoare a ființei ce am fost până a nu mă fi fulgerat și învăluit lumina milostivirii împărătești.

Dintr-o dată vălul cade – și vedem. Ce vedem?

Pe noi, mai întâi. Mă văd pe mine, complet, nesulemenit, neamăgit, și nu din lăuntru. Intre ființă și sine e acum distanță uriașă, o prăpastie. Și mă cutremur și mă înfior, ca la Judecata de Apoi. Nu mai am pe ce mă rezema, unde mă voi adăposti, pe cine chem în ajutor.

Se adeverește remarca lui Marcel Jouhandefeu: "Nu de Dumnezeu mă tem, fiindcă e atotbun, ci de mine însumi; liber și rău fiind pot să nu-l deschid ușa."

Judecata de Apoi creștinul și-o face el însuși, de vrea și poate, zilnic, mai degrabă acuzator decât apărător al său.

„Să văd!” Să mă văd, adică. Să mă pot osândi eu, acum, înainte de obșteasca judecată, la fel de fără părtinire ca atunci. De nu și mai sever, pentru că Dreptul Judecător va fi, oricum, blând și milostiv; așa-l este firea.

(Nicolae Steinhardt – *„Dăruind vei dobândi”*)

Lordache Cantacuzino, vistiernicul, primul din familia Cantacuzinilor care a stăpânit moșia Hangelui

Familia cantacuzinilor este de origine greacă și, își are începuturile, ca familie bogată și influentă, încă din secolul XI, în Imperiul Bizantin. Influența ei a ajuns așa de mare încât, în secolul XIV, un reprezentant al cantacuzinilor, Ioan , ajunge împărat sub numele de Ioan al VI-lea Cantacuzino între anii 1347-1355. Tronul imperial este moștenit de fiul său Matei. După ce capitala Imperiul Bizantin-Constantinopol - este cucerită de turci (1453), familia Cantacuzino își menține averile continuând să ocupe funcții importante și în Imperiul Otoman. Astfel unul din Cantacuzini, numit Mihai Șeitanoglu, câștigă încrederea și aprecierea oficialităților otomane, fiind promovat în funcția de guvernator al ocnelor de sare, prim negustor și prim blănar al Sultanului. Fiul acestuia, Andronic, este primul Cantacuzin ce ajunge în spațiul românesc, fiind mare vistiernic și mare ban în Țara Românească ; a avut cinci fii, dintre care patru s-au stabilit în Moldova și anume: Mihai, tatăl unui viitor domn al Moldovei-Dumitrașco Cantacuzino, Enache, Toma (bunic al unui alt domnitor – Mihail Racoviță) și lordache. dintre fii acestuia, Toma și lordache se stabilesc în Moldova. Un nepot de-al lui Toma va ajunge domnitor sub numele de Mihai Racoviță. lordache este unul din fiii lui Andronic Cantacuzino, la rândul său , fiul lui Mihai Cantacuzino. lordache Cantacuzino reușește să se însoare cu una dintre cele două fete ale marelui boier Costea Bucioc – Tudosca și Catinca ; Costea Bucioc, la rândul lui, era ginerele lui Pătrașcu, mare vornic ajungând astfel stăpân pe cele două sate, Băltățeștii și Mânjeștii, pe care Pătrașcu le primise de la domnitorul Constandin Movilă (1608-1609). lordache Cantacuzino, ca ginere al lui Costea Bucioc , va ajunge stăpânul Moșiei Hangelui, moșie ce o va transmite fiului său Toderașcu Cantacuzino. Totodată el ocupa și dregătoria de mare vistiernic în Sfatul Domnesc al Moldovei.

Cum a ajuns lordache Cantacuzino să stăpânească moșia Hangelui și să acceadă la cele mai înalte funcții în stat? Calea cea mai scurtă și cea mai sigură era cea a înrudirii cu familiile boierești ce ocupau funcții în stat. Una din aceste familii era cea a lui Costea Bucioc despre care am scris în nr. 22 al acestei reviste (**Al doilea mare boier care a stăpânit Hangu**). lordache Cantacuzino devine ginere lui Costea Bucioc , prin căsătoria sa cu fata acestuia, Catinca. Ginere lui Costea Bucioc devine și Vasile Lupu, domnitor al Moldovei între anii 1634-1653, a cărui primă soție a fost una din fetele lui Bucioc, Tudosca (aflăm această informație din *Letopiseșul Țării Moldovei* , al cronicarului Miron Costin, Editura Minerva, Buc. 1979, p.96. ”*Și s-au săvârșit în acești ai zilele și doamna dintii a lui Vasile - vodă, fata lui Bucioc*”). Astfel, lordache Cantacuzino, ca ginere al lui Costea Bucioc , devine stăpân al Hangelui, iar Vasile Lupu îi acordă funcția de vistiernic, similară cu cea de ministru de finanțe, în timp ce fratele său, Toma, ocupa funcția de vornic - adică de cel care are grijă de curtea domnească, în special și de treburile țării, în general.

lordache Cantacuzino s-a impus în viața politică și socială a timpului nu numai prin faptul că avea ascendenți în împărății din Imperiul Bizantin, sau că era rudă cu familii domnitoare din Țara Românească și din Moldova sau se înrudise cu alte familii boierești importante, ci și prin calitățile sale practice în mânăuirea banilor (se afirmă că pentru această abilitate, domnitorul Radu Mihnea din Țara Românească, a favorizat pătrunderea în Țara Românească a grecilor, *negustori și oameni pricepuți în mânăuirea banilor* – Introducere la volumul Ion Neculce, ”Opere”, Editura Minerva, București, 1982.), prin cutezanță, intransigență și tărie de caracter în susținerea intereselor țării, dar și ale clasei boierești în fața domnitorilor, prin stabilitatea opiniilor politice. Toate acestea au atras un respect deosebit și aprecieri elogioase din partea contemporanilor și au dus la o creștere a prestigiului și influenței acestei familii în Moldova secolelor al XVII-lea și al XVIII-lea.

Hangu – file de istorie

Hangu - file de istorie

Încercăm să prezentăm această personalitate a marelui vistiernic lordache Cantacuzino folosind informațiile oferite de cronicarii, Miron Costin și Ion Neculce, atâtea câte sunt ele, în operele acestora intitulate Letopisețul Țării Moldovei, respectiv Letopisețul Țării Moldovei și O samă de cuvinte, precum și opiniile acestora.

Cronicarul Miron Costin menționează pentru prim dată numele lui lordache Cantacuzino vistiernicul și Toma vornicul, când relatează un eveniment important din viața familiei domnitorului Vasile Lupu - căsătoria fiicei sale, Maria, cu cneazul Ragivil al Lituaniei „*de lege calvinească*”. Evenimentul este relatat în „*Letopisețul Țării Moldovei*” - Miron Costin , Editura Minerva, București, 1979, p.98. În continuare vom face trimiteri la sursă C.M. pag...

Decizia lui Vasile Lupu de a da de soție pe fata sa cea mare după un prinț de religie calvină a stârnit consternare și controverse în cercurile boierești. Miron Costin exprimă uimirea și atitudinea sa negativă prin cuvintele:” *De mirat au rămas veacurilor această casă, cum au putut suferi inima lui Vasilie – vodă să facă. Și multă vreme s-au frământatu acestu lucru în sfat* (sfatul domnesc n. a.)”. Miron Costin, între boierii care s-au opus din răspuțeri ca această nuntă să nu se facă („*să nu hie*”), amintește pe Cantacuzini, Toma vornicul și lordache vistiernicul, apreciind valoarea acestora prin cuvintele: „*care capete de-abea de au avut cîndva această țară, sau de va mai avea.*” Frații Cantacuzini își motivau opoziția față de hotărârea domnitorului prin faptul că legea calvină era împotriva adevăratei credințe creștine și putea să genereze anumite pericole din partea Imperiului Otoman (*Ei dzicē lui Vasilie –vodă și pentru legea rătăcită și un lucru nu fără grije despre Împărăția Turcului*).

Domnitorul nu a ținut seama de opoziția acestor boieri nunta făcându-se în Iași, în anul 1645, Vasile –Vodă obținând participarea la ceremonie a unor domni din Polonia, a lui Petru Movilă, mitropolitul Kievului, a voievodului Transilvaniei, prin solii lui, a Mitropolitului Țării Românești. Nici din partea turcilor nu a avut nici o sminteală întrucât, așa cum ne spune cronicarul, „*Avea Vasilie - vodă pozvolenie de la turci, ce era aceia voie din bani, nu din inima turcilor*” (M.C, pag. 98). Rămâne, însă, faptul că acești doi boieri, deși erau „oameni de casă ai lui Vasile Lupu” (prefața la volumul, Ion Neculce, „*Opere*”, Editura Minerva, Buc.1982. pag. 14), căruia îi datorau supunere și recunoștință pentru că i-a promovat în mari dregătorii și-au exprimat, cu claritate și înverșunare, o atitudine și un crez - apărarea intereselor țării și a religiei ortodoxe.

Cronica lui Miron Costin amintește, iarăși, pe lordache vistiernicul într-un momente foarte greu pentru domnia lui Vasile Lupu, dar caracteristic pentru lupta de a accede la domnie , în Țările Române, în veacurile XVII,XVIII și prima jumătate a secolului XIX. Este vorba despre tentativa de a lua domnia de către marele logofăt al lui Vasile Lupu – Gheorghe Ștefan. Acesta fusese trimis de Vasile Lupu la principele Ardealului, Gheorghe Racoczi, pentru a aplana nemulțumirea acestuia, pentru faptul că Vasile Lupu se aliase cu cazacii și-și căsătorise fata sa, Ruxandra, cu Timuș, hatmanul cazacilor, ceea ce a stârnit mare nemulțumire și îngrijorare în Principatul Transilvaniei , în Tara Românească și la turci, „*pentru urît numele cazacilor la dînșii și la megiași îndată la zarve*” adică provocau incidente, atacuri la cei cu care se învecinau. (vezi M.C.pag.114-129). Nemulțumiți erau și boierii moldoveni, mai ales Toma și lordache Cantacuzino, care s-au împotrivit acestei căsătorii. Îl sfătuia pe Vasile-vodă să nu-și dea fata după Timuș și Cotnarschi pisariul, adică cel care scria și redacta actele domnitorului. Acesta a fost motivul pentru care Timuș a organizat uciderea lui. Scrie Miron Costin că ” *deacă au audzit Vasilie-vodă , numai nu se otrăvea de voie rea.*”, și spune , mai departe:”*Și îmbla Timuș cu acela gîndu și pre Toma vornicul și pre lordache vistiernicul, tot dintr-aceia pricină, dzicîndu că acești doi cu Cotnarschi opra pe Vasilie- vodă să nu dea pe Roxandra după dînsul*”.(pag.128). **(Va urma)**

Profesor de istorie, Gheorghe Drugă

In memoriam

In memoriam

In memoriam

VARĂ ÎN LACRIMI...

O dimineață însorită de iunie, a cărei liniște a fost sfărâmată neîndurător de sunetul trist al clopotelor ce vesteau, tânguindu-se, sfâșietoarea despărțire de doamna învățătoare Elena Drugă, care pășise spre eternitate, la doar 71 de ani, demnă, înfruntând cu seninătate durerea unei suferințe necruțătoare.

Doamna învățătoare Lenocika a fost un cadru didactic de excepție, pentru care cinstea, onoarea, hărnicia, demnitatea și corectitudinea erau emblematice. Înzestrată cu asemenea calități, le-a considerat condiții *sine qua non* pentru modelarea unui om adevărat, spirit în care a educat generații întregi de copii, în ciuda condițiilor extrem de dificile de două și chiar de patru clase simultane. Dotată nativ cu o memorie extraordinară, cu spirit de adevărat pedagog și cu o cultură generală care uimea, a reușit ușor să se apropie de copii și să-i motiveze să învețe. Nu existau elevi de la Școala Audia care să nu "stăpânească" regulile de ortografie și de punctuație și să nu "viseze" tabla înmulțirii. A făcut din profesia de pedagog un crez în care a investit suflet și pasiune și i-a determinat pe copii să iubească învățătura, să fie disciplinați, responsabili, corecți, dar mai ales onești și demni.

Nu lăsa nimic la voia întâmplării. Se lupta pentru fiecare material didactic de care avea nevoie și pentru fiecare investiție care aducea confort elevilor săi. Organiza excursii și dacă unul dintre copii nu avea banii necesari, îi oferea ea, *pro bono*, doar pentru a-l face egal cu ceilalți.

Prietenă adevărată, foarte sensibilă la durerile celor din jur și cu spirit filantropic, reușea să comunice deschis cu toți oamenii, să-i ajute și să-i susțină moral și financiar, pe cei care aveau nevoie.

Viața nu a fost deloc blândă cu ea, iar dacă altcineva ar fi fost în situația dumneai, ar fi îngenucheat cu siguranță. Deși i s-a oferit un loc la catedră în oraș, a ales să rămână alături de mama sa, ca o răsplată a eforturilor pe care aceasta le făcuse pentru a-i crește și trimite la școli pe cei opt copii. Ani la rând și-a împărțit viața între misiunea de a face din copiii pe care îi învăța oameni adevărați și mama sa care s-a îmbolnăvit grav și a rămas imobilizată la pat și pe care a vegheat-o, vreme îndelungată, cu dăruire și răbdare, până în ultimul moment.

Singura rază de lumină care i-a încălzit sufletul (cu excepția elevilor) și a sprijinit-o neconștient, a fost soțul său, domnul profesor Drugă Gheorghe, un om special, de o inteligență, corectitudine și modestie aparte, un cadru didactic exemplar, sufletul pereche al doamnei învățătoare, care a iubit-o necondiționat și care i-a stat alături în fiecare moment, în fiecare clipă, pentru a-i face suferința mai ușoară. Ultima oară când i-am văzut împreună, doamna învățătoare zâmbea trist, iar din gesturile domnului profesor am înțeles că i-ar fi dăruit, dacă ar fi putut, fără nici o ezitare, toată viața lui, pentru a o salva... Atât de mult o iubea.

O mare de oameni înlăcrimați i-au fost alături, doamnei învățătoare, pe drumul fără întoarcere, iar în semn de respect, prețuire, prietenie și recunoștință, doamna învățătoare Cloțer Floarea a rostit, printre lacrimi, câteva cuvinte: "Îndurerată familie, întristată adunare, Cuvintele și lacrimile noastre ale tuturor celor care au cunoscut-o pe doamna învățătoare Elenea Drugă sunt neputincioase în fața durerii care ne apasă sufletele acum, când ne despărțim de cea care a fost o deosebită învățătoare, o colegă specială, o vecină și o prietenă cum rareori întâlnești. Sunt îndurerată, iar emoțiile încărcate de tristețe mă copleșesc, pentru că doamna învățătoare mi-a fost colegă din anul I, până în anul VI, la Școala Pedagogică din Bacău, apoi colegă de catedră timp de patruzeci de ani și, în ultima vreme colegă de pensie, timp de 13 ani.

In memoriam

In memoriam

In memoriam

Doamna învățătoare Drugă Elena – Lenocika – așa cum o știam noi toți - a dus o viață destul de grea, încă din copilărie. Mama sa a rămas văduvă și și-a crescut cei opt copii înfruntând toate greutățile singură. Foarte atentă, doamna învățătoare a conștientizat repede acest lucru care a devenit, cu ușurință motiv al tristeții și singurătății pe care le afișa uneori.

Clasele I-VII, le-a urmat la o școală din Piatra Neamț, unde a dobândit o pregătire de excepție, fiind admisă printre primii, la Școala Pedagogică din Bacău, unde a excelat la limbi străine (franceză și rusă) și la filozofie.

După absolvire a fost repartizată la Școala Audia, unde a predat în condiții destul de dificile, mai întâi la două clase simultan, iar mai apoi la 4 clase, timp de aproape 40 de ani. A fost o bună învățătoare, cu o temeinică pregătire pedagogică și psihologică, mulți dintre elevii săi devenind buni profesioniști, cu înalte calități morale.

Cunoștea foarte bine comportamentul uman, așezând oamenii în pătrățica lor, așa cum îi plăcea să spună.

A fost adepta unei vieți bazată pe cinste, corectitudine, disprețuind avariția, snobismul, minciuna, nedreptatea, înșelătoria; o fire justițiară, luptând pentru adevăr și dreptate. A dus o viață de familie demnă și cumpătată, alături de domnul profesor Drugă Gheorghe, un soț iubitor care i-a stat alături și a îngrijit-o cu mult devotament, până în ultima clipă.

Rând pe rând, Bunul Dumnezeu a luat alături de El, în Cer, mulți dascăli din comuna noastră; Gheorghieș Vasile, Moroșanu Mihai, Cloțer Alexandru, Galinescu Teoctist, Galinescu Floarea, Brânzucă Teodor, Caia Neculai, Schiman Daniel, Bobocea Ioana, Buftea Ioana, iar acum pe doamna Învățătoare Elena Drugă.

Ne rugăm Bunului Dumnezeu să-i așeze sufletul în loc luminat, iar amintirea ei să rămână veșnic în sufletele și inimile noastre."

Liliana Pîntea

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Bibliotecarul și cititorii

O bibliotecă nu este un depozit inert, plin de cărți neinteresante pentru actualele generații și fără noimă. O bibliotecă este un templu al lecturii și al cunoștințelor adunate în timp, din diferite științe, iar bibliotecarul, sprijinul oricui în alegerea unei cărți, un pasionat al lecturii, unica persoană care poate crea acea armonie între cititorul în devenire și carte. Bibliotecarul este esența dintr-o bibliotecă, încurajarea pe care ți-o oferă, determinarea de a te face să citești, iar prin aceasta, să-ți faci un viitor croit printre cărți.

A fi bibliotecar este șansa unică de prețuire și dăruire, în speranța că, în timp, cu toții vom pași în acest loc, într-o bibliotecă. Pentru fiecare lucru există o clipă prielnică, de ce nu și pentru citit? Atunci când citești o carte, o parcurgi cât mai intens, la fel cum ai intra pe porțile unui tărâm ce îți aduce cunoaștere și motivație.

Biblioteca și bibliotecarul reprezintă un infinit, dar mai ales când li se alătură cititorii fideli, cărțile prind viață și totul este ca o poveste aproape perfectă. Admirația pentru cei care îți oferă posibilitatea de a citi este una sublimă și fără sfârșit.

Letiția Asavei, clasa a VI-a, Școala Hangu, prof. Teodora Dominte

Interviuri

Interviuri

Interviuri

"Să-ți ajuți aproapele este cel mai important lucru din lume"

Ionel a fost un copil special, pentru că deși a învățat foarte repede cât e de greu să îți petreci o parte din copilărie în spitale sau privindu-ți colegii care alergau toată ziua, jucându-se cu mingea, nu s-a plâns niciodată. Cu înțelepciunea unui om matur, s-a resemnat, a zâmbit și a avut încredere, dar mai presus de orice a învățat să le fie alături, necondiționat, celor care au nevoie de ajutorul lui, devenind astfel, pentru noi toți, un model de generozitate și altruism, liantul realizat din cel mai puternic aliaj, dintre oamenii suferinzi și Spitalul din Târgu Mureș.

Reporter: Ionel, îți mulțumim că ai acceptat să fii prezent în paginile

revistei noastre.

Ionel Albu: Este o plăcere și o onoare pentru mine să apar în paginile revistei dumneavoastră. De obicei eu sunt cel care pun întrebările în calitate de jurnalist, așa că o să mă străduiesc să vă răspund cât mai detaliat.

Rep.: Ai copilărit în comuna Hangu, amintește-ți un moment special din acea perioadă.

Ionel Albu: Sunt mai multe momente speciale legate de copilăria petrecută la Hangu. Eram mulți copii pe uliță cu care ne jucam în vacanțe de dimineața până seara. Nu erau atunci tablete sau telefoane smart, ne jucam cu bețe, arcuri, săbii de lemn, cu o minge improvizată. Statul în casă era aproape un calvar, joaca în aer liber prin păduri, pâraie, lac sau pe terenul de sport era cea mai mare dorință a noastră. Una dintre amintirile mele cele mai plăcute a fost când împreună cu o gașcă de ștregari am mers la cireșe în grădina bunicului meu, Vasile Onu, care nu apucase să cosească iarba. Supărat că i-am strigat fâneața ne-a ținut în copaci mai multe ore amenințându-ne că ne va arăta el dacă vom coborî. Bineînțeles că nu ne-a făcut nimic, dar sperietura avută ne-a făcut să ne gândim de două ori până să mai stricăm ceva pe viitor.

Rep.: Ce făceați tu și fratele tău Mircea, atunci când rămâneți singuri acasă?

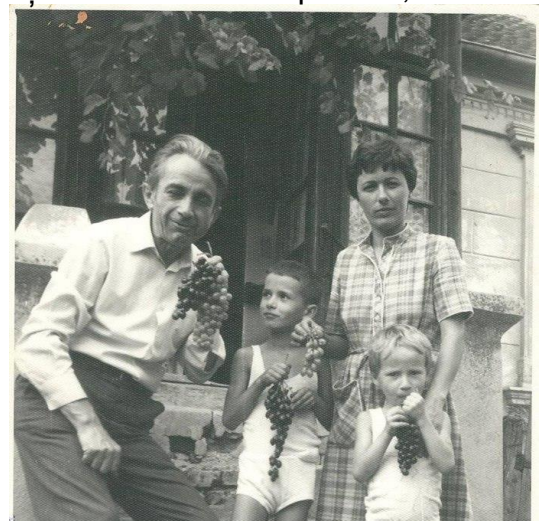
Ionel Albu: Eu am fost un copil cuminte, cu excepțiile de rigoare, așa că de multe ori o așteptam pe mama când venea de la lucru cu casa lună. Îmi plăcea ordinea, așa că o făceam cu plăcere, mai ales ca mama știa să mă răsplătească cu un zâmbet și o laudă bine spusă. Seara niște prăjituri bune de tot întregneau răsplata.

Rep.: Ce poți să ne spui de anii de școală primară și generală petrecuți la Hangu?

Ionel Albu: Am avut 8 ani foarte frumoși, plini de bucurii și rezultate. Mi-a plăcut cartea, am învățat cu plăcere și tot timpul îmi doream să fiu printre primii în clasă. Am avut două învățătoare deosebite, d-na Moroșanu și d-na Bobocea care între timp a trecut spre neființă, Dumnezeu să o ierte. Dirigintă și profesoară de matematică am avut-o pe doamna Pintilie, fapt care a dus și la alegerea profilului de liceu. Toate cadrele didactice pe care le-am avut în acea perioadă sunt niște oameni deosebiți și pedagogi de excepție. Le mulțumesc din suflet pe această cale pentru tot ce au făcut pentru mine și le doresc sănătate și tot binele din lume.

Rep.: Cum au fost anii de liceu? Care erau disciplinele care îți plăceau cel mai mult?

Ionel Albu: Liceul este o perioadă foarte frumoasă pentru noi toți, e perioada în care ne dezvoltăm ca personalitate, învățăm multe lucruri noi, aflăm de fapt cam ce vrem de la viață. Am urmat cursurile Liceului teoretic "Bolyai Farkas", din Târgu Mureș, la profilul informatică-matematică timp de 4 ani.

Interviuri

Interviuri

Interviuri

După 8 ani petrecuți la Școala generală Hangu, pasul spre un oraș ca Târgu Mureșul a fost unul destul de mare. M-am adaptat destul de repede, colegii și profesorii m-au îndrăgit și până la final m-au alintat cu porecla "moldoveanu' nostru". Nu am vrut să îmi schimb "accentul de moldovean" până astăzi, așa că oricine mă aude vorbind știe de unde-i sunt originile. Ca materie la liceu mi-a plăcut cel mai mult istoria și fizica, chiar am participat la câteva olimpiade și concursuri la aceste materii. Deși mi-a plăcut, am simțit că programarea nu este ceea ce vreau să fac în viață. Așa că, la facultate m-am îndreptat

spre alt domeniu de activitate, științele politice.

Rep.: Ai urmat o facultate de științe politice. De ce?

Ionel Albu: Am urmat cursurile Facultății de Științe Politice din cadrul Universității "A.I. Cuza" din Iași. Una dintre cele mai importante și mai mari facultăți din țară, cu profesori prolifici, autori ai unor cărți cunoscute la nivel național și internațional. Am ales această facultate pentru că, de mic, îmi plăcea să mă uit la jurnalele de știri, să aflu informații despre ce se întâmplă în țară și peste hotare. Mi-a plăcut istoria foarte mult și cunoșteam foarte bine regimurile politice din România și nu numai. Mi s-a părut că științele politice sunt un domeniu în care aș putea să fac o carieră, deși nu știam pe atunci cu ce se mănâncă exact.

Rep.: Care au fost momentele din anii de studenție, de care îți amintești cu drag?

Ionel Albu: În cei 4 ani de studenție petrecuți la Iași am avut multe momente frumoase, multe momente grele dar niciunul în care să-mi doresc să renunț. Am fost bursier în majoritatea timpului, am fost un student care îi plăcea să stea în bibliotecă, am fost avantajat de faptul că de mic mi-a plăcut să citesc foarte mult. Am locuit toată perioada studenției în cămine studențești în zonele Tudor sau Copou, majoritatea timpului în Târgușor (Copou). Am cunoscut mulți oameni extraordinari, cu care țin legătura și acum. Cele mai grele perioade erau bineînțeles sesiunile de examene, urmate de cele mai tari chefuri după aflarea rezultatelor. Unii beau de supărare iar alții de fericire că așa este în viață.

Rep.: Unde și cum a decurs prima ta zi de muncă remunerată?

Ionel Albu: După terminarea facultății m-am întors în Târgu Mureș unde, primul meu loc de muncă a fost în redacția cotidianului Zi de zi din Târgu Mureș și a săptămânalului Ziarul de Mureș ca reporter pe domeniul politică-administrație. Acolo am realizat că acest domeniu mi se potrivește ca o mânășă și de atunci nu l-am părăsit, deși am mai încercat și alte domenii și profesii. Presa scrisă va rămâne mare mea dragoste 😊 Prima mea zi de muncă a fost chiar foarte interesantă, pentru că am fost trimis să scriu un articol despre Conferința Națională a PSD, unul dintre partidele importante din țara noastră, la care au participat personalități politice precum Ion Iliescu, fost președinte al României, Ilie Năstase fost prim-ministru, Mircea Geoană, Victor Ponta, Miron Mitrea etc. Era momentul în care se schimbau generațiile, la această conferință s-ar luat decizia prin care la următorul Congres PSD a fost ales noul președinte în persoana lui Mircea Geoană. Am reușit să scriu primul meu articol care a fost și principala informație a săptămânii, cum zicem noi în redacție cap de ziar. Recunosc că am fost foarte mândru de această primă experiență în presă.

Rep.: În ce instituții de presă și alte domenii ai mai lucrat?

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Ionel Albu: După ce am ocupat aproximativ 5 luni poziția de reporter politic la cele două ziare menționate mai sus, am fost promovat pe funcția de redactor șef la săptămânalul Ziarul de Mureș, apoi prin 2008 am ajuns redactor la Televiziunea Târgu Mureș ca mai apoi în 2009 să lucrez la Realitatea TV, cel mai important post TV de știri de la acea vreme. Aici s-a oprit cariera mea din zona televiziunii pentru că nu am vrut să plec la București pe postul național și am decis să revin în presa scrisă, la prima mea dragoste Ziarul de Mureș, din nou ca redactor șef. Mai apoi am trecut pe partea cealaltă a baricadei, ca și consilier politic pentru un senator al României și organizator de evenimente

publice, cum ar fi Festivalul Hameiului din Transilvania, Festivalul Copiilor și Festivalul Medieval din Sighișoara. Acum sunt Director de publicitate la revista națională Transilvania Business, dețin o mică agenție de publicitate și mă ocup și de fondurile europene.

Rep.: Cât de mult te-a influențat familia în profesia pe care ți-ai ales-o?

Ionel Albu: Părinții m-au sprijinit în tot ceea am făcut în viață, așa că au fost alături de mine și în alegerea profesiei.

Rep.: Nu vii prea des acasă, pentru că bănuiesc că nu

ai timp liber. Spune-mi, te rog, ce sentimente te încearcă atunci când ajungi la Hangu?

Ionel Albu: Deși nu pot ajunge ACASĂ ori de câte ori mi-ași dori, Hangu rămâne pentru mine locul în care mă simt cel mai bine. Aici mă încarc cu energie, sunt mai relaxat și mă bucur de prezența persoanelor dragi mie.

Rep.: Au existat clipe în care ai simțit prezența lui Dumnezeu?

Ionel Albu: În fiecare zi simt în mine și în jurul meu prezența Dumnezeirii.

Rep.: Știu că ai nu ai refuzat pe nimeni, dintre cunoscuții și chiar necunoscuții care ți-au cerut ajutorul. E greu să le întinzi mâna tuturor?

Ionel Albu: Să-ți ajuți aproapele este cel mai important lucru din lume.

Rep.: Mai știi că locuința ta e mereu deschisă și că tu ești mereu acolo unde este nevoie de tine (vizitând bolnavii la spital, făcându-le serviciile, ajutându-). Cum reușește un singur om să facă toate astea și, pe deasupra, să mai și muncească?

Ionel Albu: De mic am avut probleme de sănătate, am fost în spital, am suferit mult. Dar și am învățat multe despre ce înseamnă a fi om. Timp este pentru orice, dacă vrei și îți face plăcere să fii în jurul oamenilor.

Rep.: Te-am văzut doar zâmbind. Care este secretul?

Ionel Albu: Crede-mă că sunt și supărat uneori. Zâmbesc mult când sunt la Hangu și mă simt relaxat. 😊

Rep.: Ce faci în timpul liber?

Ionel Albu: Citesc, văd un film bun, ies cu prietenii în oraș. Fac sport în fiecare zi dacă pot, călătoresc. Uneori mai și muncesc în timpul liber.

Rep.: Care e cartea pe care ai recomanda-o și de ce?

Ionel Albu: Nu pot recomanda o singură carte. O carte care îmi place mult este "În numele trandafirului".

Rep.: Ce prețuiești cel mai mult la oamenii din jurul tău?

Ionel Albu: Nu suport oamenii îngâmfăți și proști. Lipsa acestor defecte duce la o prețuire reală din partea mea 😊

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Rep.: Daca ți s-ar promite îndeplinirea imediată a 3 dorințe, care ar fi acelea?

Ionel Albu: Una singură ar fi îndeajuns. Să fiu cât mai sănătos posibil. Restul vine de la sine.

Rep.: Unul dintre defectele tale majore?

Ionel Albu: Încăpățânaarea.... :))))))

Rep.: O calitate?

Ionel Albu: Corectitudinea.

Rep.: Un regret?

Ionel Albu: Niciunul major.

Rep.: O pasiune?

Ionel Albu: Snowboard-ul.

Rep.: Planuri de viitor?

Ionel Albu: Să învăț cât mai multe. Să-mi întemeiez o familie cândva.

Rep.: Un gând pentru cititorii noștri....?

Ionel Albu: Vă felicit în primul rând pentru revista pe care o editați cu atâta dăruire. Știu ce efort reprezintă și citindu-vă am văzut și dăruirea colectivului redacțional. Pentru cititorii voștri numai gânduri bune, să nu uitate niciodată că ceea ce învață le va rămâne pentru totdeauna ca valoare,

în timp ce banii sau alte tipuri de bunuri se pot pierde într-o clipită. De aceea este importantă cultura, învățarea continuă și studiul.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Toamna

De departe, de peste cele mai înalte vârfuri de munți, se zărește, deși vine cu pași timizi, răsăritul. În urma lui sosește și toamna, ce strălucește trist, în galbenul pal și radiază de fericire în roșul de foc. Platoșa ei de aramă a îmbrăcat întreg codrul, care se tânguie de dorul verii.

Vacanța a zburat ca un stol de rândunele. Cu pași repezi și efemerii, copiii, ca niște albinuțe, sunt gata să uite

clipele în care soarele le zâmbea și stăteau relaxați, cu el de vorbă, îndreptându-se grăbiți spre școală. Norii cenușii ascund din când în când globul de aur, iar rândunelele străbat cerul, pregătindu-se să-și ia zborul spre țările unde încă mai domnește soarele.

Trilurile privighetorilor au amuțit în lacrimile lui septembrie. O umbră diafană de mesteacăn arzând, florile speriate de nopțile friguroase, un vânt răzleț ce cutreieră pământul pe melodia stropilor de ploaie, își dau mâna, dansând. Până și caleașca toamnei se prinde în horă, mânată de vântul care risipește petale de crizanteme, peste iarba uscată de brumă. În doar câteva zile, toate frunzele pictate în culori aurii, care au împrumutat parcă din căldura și lumina soarelui de vară, s-au așezat în tăcere peste pământul reavăn, desenând covoare foșnitoare peste dealuri.

Copacii desfrunziți se tânguie, aplecându-se încet, sub picăturile reci de ploaie, după frunzele purtate cu nerăbdare de vântul nemilos. Măcar dacă vântul nu i-ar fi dezbrăcat de frunze, lăsându-i pradă frigului și dacă brumele n-ar îngenuchea firele de iarbă și dacă picăturile reci de ploaie n-ar semăna cu niște lacrimi și dacă păsările ar mai zăbovi un pic, toamna n-ar mai fi atât de tristă.

Letiția Asavei, clasa a VII-a, Școala Hangu, prof. Teodora Dominte

Sete de odinioară

de Dîrțu Ana-Maria

Chinui condeiu de ceva timp încercând să cuprind în cuvinte iubirea mea pentru satul în care am copilărit, dar și pentru satul românesc în accepțiunea lui generală. Am căutat îndelung cuvinte care să exprime sentimentele ce fac gălăgie în sufletul și mintea mea, însă, cu o umbră de dezamăgire, am constatat că nu există aceste cuvinte care să aibă sensul plin al unor trăiri. Iubesc colțul de rai în care copilăria mea a zburdat fericită și în care am dezvoltat această sete de odinioară, sete care nu va fi niciodată satisfăcută de stropii ciobiți ce picură din frânturile de folclor întâlnite în modernitate. Numai cel al cărui suflet este frământat în orice secundă, din zi sau noapte, de iubirea și dorul usturător pentru satul nostru românesc, doar acela va putea percepe firimitura de sens cărată de aceste cuvinte mici și

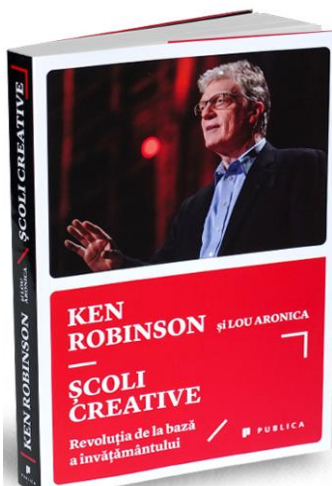
neputincioase.

Îmi picură în auz nobilele note ale cântecului popular...Ah! Ce povară apasă pe umerii pricâjiți ai existenței mele. E un Nu-știu-ce care îmi soarbe cu nesaț și ultima picătură de bucurie, înghesuindu-mă într-un colț și obligându-mă să îmi port durerea. Fiecare zi trece tot mai greu și este tot mai lipsită de sens.... Ah! Ce dor îmi sfâșie sufletul ; un dor nebun de al nostru sat românesc.

Oameni buni, când ne-am pierdut? De ce ne-am pierdut? De ce abandonăm cu atâta ușurință tot ceea ce ne definește? Singuri ne condamnăm sufletul să poarte această povară a modernității lipsite de sens, de trăire, de viață...Sufletu-mi tânjește cu ardoare după trăirea de odinioară... Aș da toată această nebulă modernă în schimbul horei. Neputința de a admira imaginea satului vechi românesc mă înspăimântă.Suntem atât de orbi și ne prefacem atât de ferițiți.... Cât de frumos era satul nostru...Parcă e aieva... Mirosul dulce al verii cuprindea sătenii și îi înarma cu voiciune, mereu muncind cu spor și drag. Mireasma fânului îți gădila sufletul, iar susurul izvorului cristalin îți mângâia auzul,încântându-ne mereu cu povești noi. Oamenii munceau din greu, din zi până-n seară, însă aveau mereu sufletul împăcat și mintea lipsită de orice povară. Când seara se așeza peste sat, feciori și mândruțe se îndreptau voioși spre centrul satului unde muzica răsuna și voia bună plutea în aer. Se prindeau în horă, uniți de iubirea pentru portul și cântecul popular. Niciodată jocul popular nu a fost un simplu dans, ci a ilustrat dintotdeauna un stil de viață. Hora înfățișează imaginea satului românesc de odinioară, iar circularitatea acestui joc popular reunește existențe și trăiri, mustind în semnificații și sensuri complexe. Fiind un act de comunicare emoțională și un simbol al activității sociale, hora simbolizează un întreg ritual de consolidare și regăsire a colectivității. Însă astăzi nu știu de ce și unde a dispărut tot ce avea sens...Nici satul nu mai este ce a fost; schimbările l-au cioplit într-un mod grosolan și l-au lăsat așa.... ciobit și dezolant. Nici oamenii nu mai sunt cum erau; nu mai iubesc dansul, portul, satul. Chipul lor nu mai radiază de fericire, iar mintea le este mereu împovărată de grija zilei de mâine, de datorii, socoteli, neajunsuri. Sufletul omului de astăzi nu mai este mulțumit, căci mereu tânjește spre altceva; parcă este o cursă continuă de a aduna cât mai multe lucruri inutile, dar aparent valoroase, neglijând adevăratele comori . Omul nu mai știe să se bucure.... Numai la anumite evenimente răsună muzica și puține suflete mai tremură la auzul ei. Oamenii nu mai permit horei să îi cuprindă în acea exaltare spumoasă, care îți făcea existența să vibreze. Oamenii de odinioară simțeau, cei de astăzi tresar din când în când....

Mă simt captivă într-un secol în care nu îmi găsesc locul, în ciuda tuturor eforturilor mele de a mă adapta. Tânjesc să sorb din voluptatea unei vieți pe care nu am trăit-o, însă dacă aș fi avut ocazia, aș fi devorat-o cu nesaț iar și iar, fără să mă satur de ea nici măcar o secundă.

Sufletul meu poartă cu mândrie portul tradițional românesc și așteaptă cu nerăbdare să se prindă în horă. Suspină și așteaptă, așteaptă, așteaptă să danseze frenetic pe muzica noastră de odinioară, care inevitabil îți inunda existența cu o trăire gingașă, dar și furtunoasă, în același timp.

"Profesorii buni creează condițiile propice pentru învățare, iar cei slabi, nu"

de Oana Grecea

Mi-am dorit mult să citesc cartea "**Școli creative**" scrisă de Ken Robinson și Lou Aronica și publicată de editura Publica și cred că este cadoul potrivit pentru orice părinte sau profesor, indiferent de preocupări. Copiii noștri au nevoie de creativitate și gândire interdisciplinară pentru a face față lumii actuale.

Școala este ceea ce suportăm de nevoie, casa și părinții sunt cei care ne ajută, sprijină și îndrumă spre ceea ce ne place să facem. Poate că normal ar fi să fie invers, însă educația are și implicații economice, iar datoria noastră de părinte este să ne pregătim copiii să se descurce în viața de adult, mai ales când școala nu ne sprijină în acest sens.

"Din momentul în care se nasc, copiii mici au un apetit vorace pentru învățare. Pentru prea mulți, acel apetit începe să scadă pe măsură ce urmează școala. A-l menține viu este cheia transformării educației" – de bun simț, nu?

Dacă aveți dubii asupra poveștilor pe care le spuneți copiilor, iată că autorii subliniază faptul că *"pe măsură ce ne maturizăm, una dintre căile prin care învățăm despre lume este prin poveștile pe care le auzim"*. Cred că povești sunt și istoriile actuale, explicate pe înțelesul copiilor. Eu, spre exemplu, îi povestesc fiicei mele cât pot de mult despre biografiile pe care le citesc, îi spun cum erau și ce făceau acești oameni în copilărie și ce au ajuns să facă în prezent.

Din carte se desprind patru scopuri de bază ale educației: personal, cultural, social și economic. *"Educația are implicații uriașe în prosperitatea economică. Guvernele știu că o forță de muncă bine educată este crucială pentru prosperitatea economică și națională. Educația este una dintre principalele metode prin care comunitățile își transmit mai departe valorile și tradițiile de la o generație la alta"*.

Chiar dacă autorii dau exemple mai mult din învățământul din SUA, sunt de-acord că și în România sistemul public de educație ar trebui să ofere tuturor elevilor, indiferent de condiții și circumstanțe, oportunitatea de a prospera, de a avea succes și de a deveni cetățeni activi și implicați. *"Programele vocaționale ca atelierul sau gospodăria au dispărut și ele din majoritatea școlilor... Într-o lume care mustește de absolvenți, o diplomă de facultate nu mai are aceeași distincție ca în alte vremuri..Costă, în medie, 11.000 de dolari pe an să educi un elev de liceu în SUA. Costă mai mult de 20.000 de dolari pe an să-l ții în închisoare"*.

Mulți oameni nu descoperă la școală ceea ce nu sunt cu adevărat capabili să facă, iar, în consecință, s-ar putea ca viețile lor să fie împovărate.

"Abordarea școlară convențională este concentrată aproape exclusiv pe lumea din jurul nostru și acordă puțină atenție lumii interioare. Vedem rezultatele acestei abordări zilnic în plictiseală, lipsă de interes, stres, agresivitate, anxietate, depresie și abandon școlar. Acestea sunt probleme umane și au nevoie de răspunsuri umane".

Autorii pomenesc despre mai multe sisteme ori programe pilot implementate în SUA: despre un program de autoînvățare pentru adolescenți, creat de Ken Danford; despre North Star – un centru care îi ajută pe tineri să își descopere pasiunea pentru învățare pierdută în primii ani de școală. North Star a dus la formarea Liberated Learners, un program de ajutorare menit să îi susțină pe alții în construirea unor centre bazate pe acest model; cartea **The Teenager Liberation Handbook** – descrie școlarizarea la domiciliu.

Ce am subliniat din carte (pentru că eu citesc cu pixul în mână):

"Pentru oameni, să-i lași să fie ei înșiși, să-i lași să-și aleagă pentru ei – înseamnă extraordinar de mult".

"O școală implicată în diverse activități poate mobiliza o întreagă comunitate, dacă devine o sursă de speranță și energie creativă".

"Studiile academice nu sunt suficiente. Ele sunt necesare, dar nu suficiente pentru acel tip de educație de care au acum nevoie toți elevii noștri".

"Viitorul nostru și viețile noastre, ale tuturor, depind de abilitatea oamenilor de a stăpâni o gamă foarte bogată de abilități și

aptitudini practice".

"Pentru mulți problema este că li se cere să învețe într-un anumit mod".

"Toți elevii au aptitudini înnăscute extraordinare. Cheia pentru dezvoltarea lor este renunțarea la rigiditatea și conformismul sistemului academic, în favoarea unuia personalizat, în funcție de aptitudinile autentice ale fiecărui elev".

"Ce s-ar putea face? Reconoșterea ideii potrivit căreia inteligența este diversă și are multiple fațete; stimularea elevilor să-și urmărească propriile pasiuni și puncte forte; adaptarea programului la ritmurile diferite în care învață elevii; evaluarea elevilor prin asemenea metode încât să le sprijine progresele și realizările".

"Când trăim alături de alți oameni, ne influențăm reciproc gândirea și emoțiile".

"Exilul jocului este una dintre marile tragedii ale educației standardizate.

Lipsa jocului liber ucide spiritul și trunchiază creșterea mintală".

"Jocul liber este mijlocul prin care copiii învață să își facă prieteni, să-și depășească fricile, să-și rezolve problemele, și, în general, să preia controlul asupra propriilor vieți. De asemenea, este și principalul mijloc prin care copiii exersează și dobândesc aptitudinile fizice și intelectuale esențiale pentru dobândirea succesului în cultura în care cresc. Nimic din ceea ce facem, nici numărul de jucării, nici timpul petrecut împreună și nici pregătirea specială pe care le-am oferit-o copiilor noștri, nu poate compensa libertatea pe care le-o luăm. Lucrurile pe care copiii le învață prin propriile inițiative, în cadrul jocului liber, nu pot fi învățate prin alte căi", spune dr. Gray în cartea sa Free to Learn.

"Joaca este fundamentală pentru învățare: este rodul natural al curiozității și al imaginației".

"Încrederea, capacitatea și pasiunea pot fi dezvoltate din moment ce inteligența lumii reale este ceva ce oamenii pot fi ajutați să construiască".

"Imaginația este rădăcina creativității. Creativitatea este imaginația pusă la treabă. Este imaginație aplicată. Inovația este punerea în practică a ideilor noi".

"Actul învățării poate avea loc atunci când elevii aleg ce vor să învețe și atunci când mediul școlar este unul al aventurii și al descoperirii, în loc de a fi unul al stricteții. – din cartea No homework and Recess all day, by Jerry Mintz, fondator al organizației pentru resurse educaționale alternative".

"Leadershipul se referă la viziune; managementul se referă la implementare".

"În sens social, cultura se referă la stilul de viață al unei comunități: valorile sale, formele de comportament și codurile de coexistență. În sens organic, culturile presupun creștere și evoluție. În cel mai bun caz, școlile sunt comunități vii de indivizi care se unesc într-un demers de învățare și dezvoltare. Cât de bine fac acest lucru depinde doar de cultura școlii".

Învățământ

Învățământ

Învățământ

"Dacă un părinte sau un alt membru al comunității poate suplini ceea ce oferă școala, toată lumea câștigă".

"Atunci când copiilor nu li se dă spațiul necesar pentru a se descurca singuri, ei nu învață foarte bine să rezolve probleme. Nu învață să aibă încredere în propriile abilități și acest lucru le poate afecta stima de sine. Cealaltă problemă care vine din a nu fi niciodată nevoit să te zbați este că niciodată nu experimentezi eșecul. Și stima de sine scăzută și teama de eșec pot duce la depresie sau anxietate".

Un sfat pentru cei foarte deschiși la minte: "Implicarea familiei este vitală, dar este posibilă doar dacă școlile permit această implicare. Școlile trebuie, adesea, să fie active în a-i aduce pe părinți în echipa lor, recomandând ateliere cu părinții, întâlniri frecvente față în față și construirea unor relații colaborative de încredere printre profesori, familii și membri ai comunității. Sugestie: organizează conferințe cu părinții conduse de elevi".

Pentru și despre profesori:

"Profesorii experți îndeplinesc patru roluri principale: ei îi stimulează pe elevi, îi ajută să învețe mai ușor, au așteptări de la ei și îi încurajează".

"Dacă profesorii le transmit elevilor că se așteaptă ca ei să se descurce, este mult mai probabil să fie așa".

"Cei mai buni profesori sunt mentori și ghizi care pot mări nivelul de încredere al elevilor lor, care îi pot ajuta să-și găsească drumul și care sădesc în ei forță pentru a crede în ei înșiși".

"Dacă îi forțezi pe copii să învețe lucruri care nu îi interesează timp de șapte sau opt ani, după o vreme, riști să nimicești acea abilitate nativă de învățare".

"Personalizarea înseamnă că profesorii vor trebui să țină cont de aceste diferențe în felul în care predau diferiților elevi. Înseamnă să le permitem să aibă flexibilitate în cadrul programei. O persoană este în elementul ei când face un anumit lucru la care este talentată cu pasiune".

Scopul esențial al educației este de a-i pregăti pe tineri pentru viața de după terminarea școlii, de a-i ajuta să-și formeze resursele mintale, emoționale, sociale și strategice pentru a se bucura de provocări și pentru a se descurca cu incertitudinile și complexitatea. Acest scop al educației este valoros pentru toți tinerii și presupune să fie ajutați să descopere lucrurile la care le-ar face mare plăcere să fie foarte buni și la consolidarea voinței și a abilităților necesare pentru a le cerceta.

Profesorii extraordinari pot îndeplini trei scopuri esențiale: **Inspirație.** Ei își inspiră elevii cu propria lor pasiune pentru disciplinele lor și pentru a se realiza la cel mai înalt nivel în domeniile lor; **Încredere.** Ei își ajută elevii să asimileze aptitudinile și cunoașterea de care au nevoie pentru a deveni indivizi care învață independent, cu încredere și care pot continua să-și dezvolte nivelul de înțelegere și expertiza; **Creativitate.** Ei le permit elevilor lor să experimenteze, să cerceteze, să pună întrebări și să-și dezvolte abilitățile și dispozițiile gândirii originale.

Actul extraordinar al învățării poate avea loc atunci când elevii aleg ce vor să învețe și atunci când mediul școlar este unul al aventurii și al descoperirii, în loc de a fi unul al stricteții.

Școala este legată de expunerea înzestrării și punctelor forte ale elevilor. Modelul Academiei de Arte din Boston: construirea programei în jurul a ceea ce îi interesează pe elevi duce la rezultate mai bune în toate domeniile.

În educație, actul firesc al învățării care poate fi susținut depinde de cultura școlii și de calitatea mediului de învățare.

